

Το εξώφυλλο του δίσκου "Songs From the City Of Roses"

Αφροδίτη Τζιαντζή

Πρώτα τον άκουσα και μετά τον είδα. Στεκόταν στην αποβάθρα του ΗΣΑΠ στο Μαρούσι. Μια ξεσηκωτική βαλκανική μουσική σκέπαζε τα ξενέρωτα χριστουγεννιάτικα άσματα για τα ψώνια των καταναλωτών.

Ο ήχος ερχόταν από ένα μεγάλο ασύρματο ηχείο, που το είχε στραπατσάρει και καλύψει με αυτοκόλλητα. Σε θύρα USB είχε βάλει ηλεκτρονικό στικάκι, προφανώς με τα τραγούδια συμπιεσμένα σε mp3 μορμά, γι' αυτό ακούγονταν κάπως ντενεκεδένια. Θα μπορούσε να είναι περιπλανώμενος ήρωας από μυθιστόρημα του Παναΐτ Ιστράτι που έχει τηλεμεταφερθεί από τη λογοτεχνία του μεσοπολέμου στη μετα-μνημονιακή Αθήνα.

Έδειχνε γέρος ή μάλλον αυτής της απροσδιόριστης ηλικίας του ανθρώπου που έζησε και ζει σκληρή και μάλλον υπαίθρια ζωή. Προς στιγμή νόμιζα ότι είναι ζητιάνος αλλά γελάστηκα. Κουβάλαγε τρεις τεράστιους μπόγους, δεμένους με σπάγκο και έμοιαζε να αντλεί ευχαρίστηση από την εκκωφαντική μουσική που έπαιζε.

«Τι ακούτε;» τον ρώτησα. «Τούρκο», απάντησε, αλλά ήμουν σίγουρη ότι η φωνή που άκουγα δεν τραγουδούσε στα τούρκικα. Ο,τι και να είναι καλό είναι, ή πάντως καλύτερο από τις αηδίες που βάζουν στις αποβάθρες των σταθμών, σκέφτηκα. Εφτασε το τρένο, οι μπόγοι ήταν βαριοί και ασήκωτοι. Για καλή του τύχη ένας άντρας, επίσης ηλικιωμένος, τον βοήθησε. Ήταν λαχειοπώλης και έπιασε την κουβέντα με τον μπάρμπα με το ηχείο-bluetooth.

Ο μεγάλος κλαρινιτζής Λαβέρ Μπαρίου

Στο ασφυκτικά γεμάτο βαγόνι, τουλάχιστον πέντε επιβάτες αναγνώρισαν τη μουσική. «Δεν είναι τούρκικα αυτά έτσι;», ρώτησα ξεθαρρεμένη τον λαχειοπώλη. «Οχι βέβαια, Αλβανικά είναι». Το τραγούδι ακουγόταν οικείο, θα μπορούσε να τραγουδιέται σε γάμους στην Βόρεια Ελλάδα. Ένας μόνο επιβάτης ξίνισε και είπε στον γέρο να το χαμηλώσει. Στη μεθεπόμενη στάση ο άντρας με τους μπόγους κατέβηκε, τον βοήθησε πάλι ο συμπατριώτης του να ξεφορτώσει.

«Ξέρεις ποιος ήταν αυτός; Το τραγούδι που έπαιζε είναι από το σόι του», μου λέει ο λαχειοπώλης αφού ο περιπλανώμενος έφυγε. «Ηταν μεγάλη ορχήστρα, έπαιζαν σε γάμους, γιορτές. Ο αρχηγός τους ήταν το καλύτερο κλαρίνο της Αλβανίας. Ο Λαβέρ Μπαρίου. Πέθανε και σκόρπισαν. Αυτοί χωρίς φαγητό ζούνε. Χωρίς μουσική δε ζούνε...».

Δεν κατάφερα να μάθω περισσότερα για το βίο και την πολιτεία του άγνωστου άντρα με το ηχείο, πέρα από το ότι έπαιζε βιολί ή ακορντεόν στην ορχήστρα του Λαβέρ Μπαρίου.

«Ψάξε στο ίντερνετ και θα τον βρεις» μου είπε ο λαχειοπώλης πριν φύγει. Εψαξα. Το όνομα Laver Bariu φιγουράρει σε διεθνείς εγκυκλοπαίδειες για τη φολκ μουσική, ως το σπουδαιότερο κλαρίνο της Πρεμετής, ένας πρωτομάστορας της παραδοσιακής μουσικής που για 40 χρόνια γύρναγε με την ορχήστρα του σε πανηγύρια και χωριά επηρεάζοντας όσο κανείς τη νεότερη γενιά μουσικών της Νότιας Αλβανίας.

Βρήκα πολλά άρθρα στα ελληνικά, ότι είχε συνθέσει και παίξει μοιρολόι για τους άταφους νεκρούς του Β' Παγκοσμίου, ότι έχει ηχογραφήσει με τον Πετρόλουκα Χαλκιά, μέχρι και δύο διηγήματα έχουν γραφτεί από σύγχρονους Έλληνες λογοτέχνες αφιερωμένα στο Λαβέρ Μπαρίου - το ένα μπορείτε να το βρείτε [εδώ](#), το άλλο [εδώ](#).

Το άλμπουμ που βρίσκει κανείς πιο εύκολα είναι το **“Songs From the City Of Roses”** ηχογραφημένο ζωντανά το 1994. Χρόνο και διάθεση να έχει κανείς να ψάχνει, θα μάθει και θ' ακούσει πολλά.

Την επόμενη φορά που δείτε έναν φτωχοντυμένο ασπρομάλλη άντρα, με γαλάζια μάτια και ένα μεγάλο ηχείο Turbo - X να παίζει δυνατά κλαρίνα στο τρένο ή στις πλατείες της πόλης, δείξτε σεβασμό. Περνάει δίπλα σας ένας από το σόι του σπουδαιότερου κλαρίνου της Πρεμετής, της πόλης των ρόδων.

Πηγή: efsyn.gr